Р Е Ш Е Н И Е
№ 43748

гр. София, 07.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 62 състав,** в публично заседание на 29.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **7905** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на М. Л. Я., ЕГН [ЕГН], подадена чрез пълномощника му адвокат К. от Софийска адвокатска колегия (САК), против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗПАМ) № GPAM 1438424 от 18.06.2026 г., издадена от младши автоконтрольор към РУ – К. при Областна дирекция на МВР (ОДМВР) – П..

С оспорената заповед на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подточка „бб“ от ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач“ до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 (три) месеца, за извършено нарушение на чл. 103 от ЗДвП, наказуемо на осн. чл. 175 ал.1 от ЗДВП.

В жалбата се релевират доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Жалбоподателят твърди, че в акта липсва достатъчна конкретизация на правното основание, което обуславя неговата немотивираност. По същество поддържа, че не е извършил нарушение на чл. 103 от ЗДвП, тъй като подаването на светлинна и звукова сигнализация от служебен полицейски автомобил не съставлява надлежно предвиден в закона способ за подаване на сигнал за спиране. Твърди се също недоказаност на обстоятелството, че водачът е възприел подадения сигнал. Претендира се отмяна на оспорената

заповед и присъждане на сторените по делото съдебно-деловодни разноски, включително договорено и реално заплатено в брой адвокатско възнаграждение в размер на 400 (четиристотин) евро съгласно представен договор за правна защита и съдействие.

Ответникът по жалбата, оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Поддържа, че заповедта е издадена от компетентен орган, в установената форма, при правилно приложение на материалния закон и съответствие с неговата цел. Прави изрично възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК спрямо претендирания от жалбоподателя размер на адвокатското възнаграждение от 400 евро.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 62 състав, след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 18.06.2026 г. в 18.20ч. в [населено място], по [улица], жалбоподателят М. Л. Я. е управлявал моторно превозно средство М. Ц. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на С. Д. О. от [населено място]. По време на движението му от движещ се след него брандиран служебен полицейски автомобил на РУ – К. са били подадени едновременно светлинен и звуков сигнал със специален режим за спиране на пътното превозно средство. Водачът М. Л. Я. не е предприел действия за плавно спиране в най-дясната част на платното за движение (в най-дясната пътна лента), а напротив – увеличил е скоростта на управлявания автомобил (ускорил е), в резултат на което е предизвикал преследване от страна на контролните органи. Водачът бил спрян в 18.32ч. в [населено място] и му била извършена проверка.

За констатираното нарушение от младши автоконтрольор при РУ – К. на място е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 358113 от 18.06.2026 г., с който поведението на водача е квалифицирано като нарушение на чл. 103 от ЗДвП. Актът е предявен и връчен лично на водача срещу подпис в деня на съставянето му. При съставянето му свидетелството за управление на МПС на водача е било иззето на основание чл. 172, ал. 3 от ЗДвП.

Въз основа на съставения АУАН № 358113 от 18.06.2026 г., на същата дата младши автоконтрольор към РУ – К. при ОДМВР – П. е издал оспорената в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM1438424 от 18.06.2026 г. Със заповедта на М. Л. Я. е наложена ПАМ по чл. 171, т. 1, б. „з“, подточка „бб“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 (три) месеца. Заповедта е надлежно връчена на оспорващия на 18.06.2026 г.

По делото е приета и приложена официална Справка за нарушител/водач на МПС (картон на водача) за лицето М. Л. Я., издадена от структурите на МВР, установяваща неговата правоспособност и контролен отчет.

Други доказателства по делото не са ангажирани от страните. Не са разпитвани свидетели и не са събирани допълнителни писмени доказателства.

При така изяснената фактическа обстановка съдът формира следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от процесуално легитимирано лице – адресат на неблагоприятен индивидуален административен акт, с който пряко се засяга неговата правна сфера чрез временно ограничаване на правото му да управлява МПС. Жалбата е депозирана в законоустановения 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК срещу подлежащ на съдебно оспорване акт по смисъла на чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, пред местно и предметно компетентния съд, поради което е процесуално допустима.

По основателността на жалбата:

Съгласно изискването на чл. 168, ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а извършва цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК – относно компетентността на издателя, спазването на установената форма, съответствието с административнопроизводствените правила, материалноправните разпоредби и целта на закона.

1. Относно компетентността на органа и спазването на формата:

Оспорената ЗПАМ № GPAM1438424 от 18.06.2026 г. е издадена от материално и териториално компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон или от оправомощени от тях длъжностни лица. Издателят на акта – младши автоконтрольор при РУ – К. към ОДМВР – П., притежава надлежна материална компетентност по силата на нормативно предоставените му правомощия и заповед за оправомощаване от директора на ОДМВР – П. (издадена на основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП).

Актът е издаден в изискуемата от чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП писмена форма и съдържа всички задължителни реквизити. Неоснователно е възражението в жалбата за немотивираност на акта и неконкретизиране на правното основание. В заповедта изрично са посочени както приложимата материалноправна норма – чл. 171, т. 1, б. „з“, подточка „бб“ от ЗДвП, така и нарушеното правило за поведение по чл. 103 от ЗДвП. Фактическите основания за издаване на заповедта са изложени ясно и разбираемо чрез препращане и възпроизвеждане на констатациите от съставения АУАН № 358113 от 18.06.2026 г., който е съставен на същата дата от същия контролен орган и представлява неразделна част от административната преписка. Съгласно константната съдебна практика на Върховния административен съд мотивите на административния акт могат да се съдържат както в самия акт, така и в подготвителните документи и съставения АУАН, предхождащи неговото издаване.

2. Относно спазването на процесуалните правила и материалния закон:

При издаването на оспорената заповед не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Производството по налагане на ПАМ е самостоятелно административно производство, различно от административнонаказателното производство по ЗАНН. Заповедта за налагане на ПАМ има превантивен и обезпечителен характер и съгласно чл. 22 от ЗАНН и чл. 171 от ЗДвП следва да бъде издадена своевременно, без да е необходимо предварително приключване на административнонаказателното производство с влязло в сила наказателно постановление.

Заповедта съответства на материалноправните разпоредби. Съгласно чл. 103 от ЗДвП при подаден сигнал за спиране от контролните органи водачът на пътно превозно средство е длъжен да спре плавно в най-дясната част на платното за движение или на посоченото от представителя на

службата за контрол място и да изпълнява неговите указания. Разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, подточка „бб“ от ЗДвП предвижда временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение, за което е предвидено наказание лишаване от право да управлява моторно превозно средство, включително за нарушенията по чл. 175, ал. 1 от ЗДвП (сред които е отказът или неизпълнението на задължението за спиране при подаден сигнал от контролен орган по чл. 103 ЗДвП) – до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 (три) месеца.

Съгласно чл. 189, ал. 2 от ЗДвП редовно съставеният акт за установяване на административно нарушение се ползва с обвързваща доказателствена сила за отразените в него обстоятелства до доказване на противното. В настоящия случай АУАН № 358113 от 18.06.2026 г. е съставен от компетентно длъжностно лице, присъствало непосредствено на мястото на проверката, съдържа всички нормативно установени реквизити и е надлежно връчен на нарушителя. В тежест на жалбоподателя по силата на чл. 154, ал. 1 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК е било да обори презумптивната доказателствена сила на АУАН чрез ангажиране на допустими и относими доказателствени средства. Жалбоподателят не е представил каквито и да било доказателства (гласни, писмени или експертни), с които да опровергае констатациите на контролните органи.

Напълно неоснователен е доводът в жалбата, че законът не предвижда подаване на сигнал за спиране чрез звукова и светлинна сигнализация от служебен полицейски автомобил. Подаването на светлинен и звуков сигнал от брандиран полицейски автомобил, движещ се непосредствено след проверяваното ППС, представлява ясен, недвусмислен и категоричен сигнал за спиране, насочен конкретно към съответния водач, с който му се вменява безусловното задължение по чл. 103 от ЗДвП да спре плавно в най-дясната част на платното.

Неоснователно е и твърдението за недоказаност на обстоятелството, че водачът е възприел сигнала. От описаната в АУАН и ЗПАМ фактическа обстановка се установява по несъмнен начин, че непосредствено след подаването на звуковия и светлинния сигнал водачът М. Л. Я. не само не е предприел спиране, а напротив – рязко е ускорил скоростта на движение и е предизвикал преследване от полицейския екип. Това активно и целенасочено поведение на водача еднозначно доказва пълното и съзнателно възприемане на подадения сигнал за спиране и умишления му отказ да изпълни задължението си по чл. 103 от ЗДвП.

3. Относно съответствието с целта на закона:

Оспорената мярка е наложена в пълно съответствие с целта на закона, дефинирана в чл. 1 и чл. 171 от ЗДвП – опазване на живота и здравето на участниците в движението по пътищата, предотвратяване на пътнотранспортния травматизъм и преустановяване на противоправното поведение на водачи, които демонстративно нарушават правилата за движение и отказват да се подчинят на разпорежданията на контролните органи.

По изложените съображения оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № GPAM1438424 от 18.06.2026 г. се явява изцяло законосъобразна, а подадената срещу нея жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

По разноските в производството:

С оглед изхода на правния спор и отхвърлянето на жалбата, на основание чл. 143, ал. 3 и 4 от АПК претенцията на жалбоподателя М. Л. Я. за присъждане на направените по делото разноски, включително договореното и заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 400 (четиристотин) евро, е неоснователна и такива не му се следват.

При този изход на делото направеното от ответника възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК относно размера на адвокатското възнаграждение на жалбоподателя не следва да бъде разглеждано по същество, тъй като разноските на оспорващия изцяло остават в негова тежест и не се възлагат на насрещната страна.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, Административен съд – София-град, Трето отделение, 62 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Л. Я., ЕГН [ЕГН], подадена чрез адв. К. от САК, против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GPAM1438424 от 18.06.2026 г., издадена от младши автоконтрольор към РУ – К. при ОДМВР – П., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „з“, подточка „бб“ от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач“ до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 3 (три) месеца.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл. 172, ал. 5, изречение второ от Закона за движението по пътищата.